

Jak pisaliśmy w poprzedniej części definicja inwestycji celu publicznego zawarta w ustawie i planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym odwołuje się do definicji celu publicznego zawartej w ustawie o gospodarce nieruchomościami. Nie oznacza to jednak, że przy braku planu zagospodarowania przestrzennego wszystkie przedsięwzięcia realizujące jeden z celów publicznych będą zawsze wymagały wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego.

Należy bowiem pamiętać, że katalog celów publicznych zawarty w ustawie o gospodarce nieruchomościami został stworzony przede wszystkim na potrzeby tej ustawy.

W tym miejscu warto przywołać ciekawy wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 21 stycznia 2016 r. sygn. II OSK 1211/14 publ. CBOSA, dotyczący utworzenia rezerwatu przyrody. W sprawie regionalny dyrektor ochrony środowiska zwrócił się do prezydenta miasta o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego dla przedsięwzięcia dotyczącego utworzenia rezerwatu przyrody. Sprawa kilkakrotnie przechodziła pomiędzy organem I instancji a samorządowym kolegium odwoławczym. Prezydent miasta za każdym razem umarzał postępowanie, wskazując, że sprawa utworzenia takiego rezerwatu przyrody powinna być rozpatrywana na gruncie art. 13 ust. 3 ustawy o ochronie przyrody wskazano również, że ponieważ przepisy ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, przewidują możliwość wydawania decyzji lokalizacyjnych wyłącznie dla ściśle określonych rodzajów inwestycji, dlatego zamierzenia niespełniające takich kryteriów nie mogą być sankcjonowane poprzez wydanie nieprzewidzianej prawem decyzji. Wojewódzki Sąd Administracyjny przyznał rację organowi I instancji. Ostatecznie sprawa trafiła do NSA, który oddalił skargę kasacyjną na wyrok sądu I instancji. W sprawie nie budziło wątpliwości nie budziło uznanie rezerwatu przyrody jako jednego celów publicznych. Sąd wskazał, że utworzenie rezerwatu następuje w trybie art. 13 ust. 3 ustawy o ochronie przyrody, a więc w drodze aktu prawa miejscowego w formie zarządzenia regionalnego dyrektora ochrony środowiska, które określa m.in. jego nazwę, położenie lub przebieg granicy i otulinę, jeżeli została wyznaczona. Dodać przy tym trzeba, że przepisy ustawy o ochronie przyrody skupiają uprawnienia związane z tworzeniem, likwidacją lub zmianą granic rezerwatów przyrody w gestii regionalnego dyrektora ochrony środowiska, który jako organ najlepiej rozeznany w potrzebach ochrony przyrody na terenie swojego działania, powinien posiadać wszelkie uprawnienia w zakresie stanowienia i rezygnacji z ochrony rezerwatów przyrody oraz sporządzania dla nich planów ochrony lub zadań ochronnych. Zatem z przepisu art. 13 ust. 3 ustawy o ochronie przyrody i następnych należy wywieść wnioski, że skoro utworzenie rezerwatu przyrody następuje w drodze działań prawnych regionalnego dyrektora ochrony środowiska, który ustala położenie i przebieg granic tej formy ochrony przyrody, to nie ma tutaj miejsca na działania władcze wójta (burmistrza, prezydenta miasta) ustalające lokalizacje tego obszaru. Zwrócić bowiem należy uwagę, że to przepis art. 13 ustawy o ochronie przyrody jako przepis szczególny określa formę i tryb ustanowienia rezerwatu przyrody stanowiąc, że określenie położenia i przebiegu granic należy do kompetencji regionalnego dyrektora ochrony środowiska. Zatem przepis art. 50 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, wskazujący kiedy wydawana jest decyzja o lokalizacji inwestycji celu publicznego oraz określający wyjątki w tym zakresie, nie może mieć tutaj zastosowania. W tym kontekście istotne jest także i to, że zarządzenie o utworzeniu rezerwatu przyrody jest aktem prawa miejscowego. Niezbędnym elementem określonym w tym akcie jest m.in. położenie rezerwatu i przebieg jego granic. Natomiast z art. 50 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynika, że inwestycja celu publicznego jest lokalizowana w drodze decyzji lokalizacyjnej tylko wówczas, gdy brak jest planu miejscowego, będącego przecież także aktem prawa miejscowego, lokalizującego taką inwestycję. Zdaniem Naczelnego Sądu Administracyjnego uznanie przez ustawodawcę utworzenia rezerwatu przyrody za cel publiczny oznacza tylko, że nieruchomości zakwalifikowane przez regionalnego dyrektora ochrony środowiska w skład

Inwestycje celu publicznego (2)

Kategoria: Zarządzanie Przestrzenią

Opublikowano: sobota, 04, marzec 2017 09:41

Bernadeta Skóbel

Odśłony: 2052

obszaru wymagającego szczególnej ochrony będą podlegać przepisom ustawy o gospodarce nieruchomościami w zakresie trybu wyłączenia nieruchomości, jeśli zajdzie taka potrzeba. Natomiast przyjęcie przez ustawodawcę utworzenia rezerwatu za cel publiczny nie uzasadnia w żadnym stopniu konieczności wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji celu publicznego w trybie przepisów ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym dla usankcjonowania jego powstania jako jednej z form ochrony przyrody.

Powołany wyrok NSA dostępny jest [TUTAJ](#).